

50 nap, Hétfő

A park tele volt emberekkel, de csak néhányan sétáltak a kavicsos ösvényeken. A nap még nem ment le teljesen, az ég halvány narancsszínben derengett. A fű zöldje kissé fakónak tűnt, ahogy a forró nyári napok megviselték, és a levegő még mindig meleg volt – bár már nem az a fullasztó hőség, mint délután. A padokon párok üldögéltek, néhol egy-egy kutya szaglászott a bokrok között, vagy lusta tempóban poroszkált a gazdája mellett. A levegőben por és virágillat keveredett, ami igazi nyári hangulatot kölcsönzött a helynek.

– Prédára vadászik, mondom én – jelentette ki Diego, aki tíz lépéssel Eve és Csingiling mögött sétált. A kutya éppen a füvet szimatolta, megfelelő helyet keresve, hogy elvégezze a dolgát. – Nem értem, miért nem lehetne valami normális programot csinálni. Ennél még a Meki parkolója is ezerszer jobb.

– Mondtam már, hogy megígértem Mr. Parkernek, hogy esténként megsétáltatom, amíg a felesége kórházban van.

Bár előző héten megbeszélték, hogy a hétfő estét együtt töltik – mivel Kyle elfoglalt volt –, Eve-nek így is fél órájába telt munka közben rábeszélni Diegót, hogy jöjjön vele az esti sétára. Biztosította, hogy Csingiling nem fogja széttépni, amíg ő ott van. Diego csak azzal a feltétellel egyezett bele, ha a kutya végig pórázon marad, és nem megy két méternél közelebb hozzá.

– Mindenesetre megjegyeztem, mik a prioritásaid – felelte a fiú dacosan. – El sem hiszem, hogy ezért lemondtam Amandát.

Eve megtorpant, és meglepetten ránézett.

– Te lemondad Amandát... miattam?

– Persze, a barátaim előnyt élveznek a...

A mondatot nem fejezte be, mert Csingiling, aki Eve-vel együtt szintén megállt egy pillanatra, most érdeklődve Diego felé indult.

– Hé! Rám uszítod a vérebet?!

Mivel Diego látszólag képtelen volt értelmes beszélgetést folytatni a kutya jelenlétében, Eve úgy döntött, egyelőre nem firtatja tovább a témát. Karjára tekerte a pórázt, hogy az állat ne tudjon közelebb menni a fiúhoz.

– Figyelj! Van itt tíz percre egy kutyaftató. Mi lenne, ha ott elengedném, és akkor tudnánk normálisan beszélgetni? – ajánlotta. Mikor látta, hogy Diego ijedten tiltakozni akar, hozzátette: – Nyugi, körbe van kerítve, nem kell a közelébe menned.

Ez elfogadható kompromisszumnak bizonyult, és Eve csak akkor kérdezett rá a barátság témájára, amikor már egy vaskerítés választotta el őket Csingilingtől, aki boldogan rohangált fel-alá a gyepon, a szabadságát élvezve.

– Szóval... barátok vagyunk?

– Én azt gondoltam, igen – vont vállat Diego. – Legalábbis egészen addig, amíg...

– Hagyd már azt a szerencsétlen kutyát – legyintett elmélázva Eve.

Tisztában volt vele, hogy nem tartozik a legközvetlenebb emberek közé, és ez azzal járt, hogy meglehetősen kevés barátja volt. Fiúbarátja pedig, Bradyt leszámítva, gyakorlatilag egy sem. Az is csak azért alakulhatott ki, mert Apa és Chris bácsi állandóan együtt lógtak, és mindenhova vitték magukkal egyidős gyerekeiket is. Így Eve rengeteg közös kempingezésben és halászással egybekötött csónaktúrában vett részt – amit csak a fiú jelenléte miatt tudott élvezni.

És most itt van Diego, aki kevesebb mint két hónap ismeretség után barátként hivatkozik rá. Az a Diego, akinek az elcsábítására nyár elején még tervet szövögettek Charlotte-tal.

Ez a gondolat olyan abszurdan hatott, hogy végül hangosan felnevetett.

– Most mi van? – kérdezte a fiú, miközben úgy vizslatta, mintha elmebeteg lenne. – Szerinted nem vagyunk barátok? Mert én elég sok mindent elmondtam neked a családi nyavalyáimról... és te is tök őszintének tűntél, amikor a dolgaidról beszéltünk. Gondoltam, ez a barátság.

– De – válaszolta végül Eve mosolyogva, majd játékosan a fiú vállába boksztolt. – Azt hiszem, ez a barátság. Elvégre Diego az elmúlt két hónapban gyakorlatilag többet tudott meg az életéről, mint Ray, Charlotte és Brady együttvéve.

– Örülök, hogy ezt tisztáztuk.

– Diego... ha már az őszinteségnél tartunk, van itt valami, amit még tudnod kell – kezdte, de Csingiling, aki időközben lelkesen odahozott neki egy botot, félbeszakította. Eve átvette tőle a nyáltól csöpögő fadarabot, és olyan messzire dobta, amennyire csak tudta.

– Na? – sürgette a fiú.

– Hát... tudod, a nyár elején, amikor még alig ismertük egymást... khm... az volt a tervem, hogy... össze akartam jönni veled a tóparti bulin – nyögte ki végül, miközben érezte, hogy elpirul. Aztán magyarázatképp gyorsan hozzátette: – Elégge bejöttél, de leginkább Adamet akartam féltékennyé tenni.

Most Diego nevetett fel – ami semmit sem segített Eve szégyenén.

– Tudod, lehet, hogy nem vagyok olyan eszes, mint Kyle vagy te... talán még annyira sem, mint Benji... de erre még én is rájöttem.

– Ó! – motyogta Eve, majd elmerengve Csingiling irányába nézett, aki éppen egy másik kutyával viaskodott egy botért. – Volt valami esélyem?

Tudta, hogy butaság volt feltenni ezt a kérdést. A válasz vagy az önérzetét fogja bántani, vagy onnantól kezdve csak azon agyalhat, mi lett volna, ha...

– Nem – hangzott az egyértelmű válasz. – Ne haragudj, kislány, nem vagy az esetem. Mármint tök bájos vagy, de az én ízlésemnek túl ártatlan. Nem lett volna lelkem összetörni a szíved.

– Ártatlan? – nézett rá dacosan újdonsült barátjára. – Már ne is haragudj, Diego, de az elmúlt pár hétben mindenhogy viselkedtem, csak ártatlanul nem.

– Hidd el, sokkal jobban jártál így – veregette meg a vállát.

– Kyle-lal? – kérdezte Eve, a hangjában nem kevés szkepticizmussal. – Ezzel azért vitatkoznék.

– Komolyan? – nézett rá Diego felvont szemöldökkel. – Szerintem jobban jártál velem barátként, mint... azzal az akármivel, ami közted és Kyle között van.

– Az csak szex. Ha erre gondoltál. Gondolom, az neked is megy. Vagy Amanda panaszkodott a teljesítményedre?

– Hé! Rám soha senki nem panaszkodik – vágott vissza Diego, tettetett felháborodással. – Ha jól tudom, tegnap vezetni voltatok.

– Az csak egy egyszeri alkalom volt. Megjött, és elfelejtettem lemondani.

– Érdekes – hümmögött a fiú. – És holnap?

Eve a szemeit forgatta. Nyilvánvaló volt, hogy Kyle-nak sokkal kevesebb titka volt Diego előtt, mint előtte.

Valóban, ilyen szempontból már nem lehetett azt mondani, hogy köztük ez csupán testiség lenne.

Kapcsolatnak ugyan nem nevezhették – hiszen ezt az elején egyértelműen letisztázták –, de barátságnak extrákkal sem, mert Kyle közel sem osztott meg vele annyi mindent, mint Diego. Mégis ott volt az a szájra puszi az előző este.

Aznap reggel, munkába menet, Eve kicsit izgult, hogy a fiú szóvá teszi majd a dolgot. Később azonban belátta, hogy teljesen feleslegesen rága magát – Kyle, magához hűen, pontosan úgy viselkedett, mint bármelyik másik munkanapon. Bár mintha kicsit gyakrabban méregette volna őt összehúzott szemöldökkel... vagy ezt csak ő képzelte be?

Gondterhelten sóhajtott.

– Jó, akkor mondjuk, hogy majdnem csak szex – válaszolta megfontoltan. – Szinte semmit sem tudok róla.

Azt is csak tegnap tudtam meg, hogy van egy húga, meg hogy a mostohaapja tanította meg vezetni.

– Már így is többet tudsz róla, mint én az első két hónapban, miután megismertem – mondta nevetve Diego.

– Mindegy – legyintett Eve, próbálva lezárni a Kyle-témát. Nem fűlött a foga hozzá, hogy erről beszéljenek

– főleg addig nem, míg ő maga sem rendezte a gondolatait.

Egy ideig csendben nézték a kutyafuttatóban rohangáló kutyákat. Átfutott az agyán, Diego családjának hogy-léte felől érdeklődjön, de a fiú az elmúlt egy hétben nem hozta fel a dolgot. Annyira meg már kiismerte, hogy tudja, ha beszélni akarna róla, akkor arról tudja.

– Szerintem vagy annyira okos, mint Kyle meg én – mondta végül jobb híján, majd a fiú értetlen tekintetét látva hozzátette: – Az előbb azt mondtad, nem vagy olyan eszes, mint mi. Ugye tudod, hogy ez nem igaz?

– Már hogy ne lenne igaz? Én nem vagyok olyan egyetem-okos, mint te, vagy olyan olvasott, mint Kyle – tárta szét a kezeit, majd elnevette magát. – Próbálkoztam néhány könyvvel, de halálra untam magam. Nem is értem, hogy lehet órákat ülni és betűket bámulni. Örültem, hogy a gimi utolsó évét be tudtam fejezni, miután kiengedtek a sittről.

– Hmm – hümmögött Eve töprengve. – De ez csak többnyire lexikális tudás, viszont te sokkal okosabban bánsz az emberekkel. Nálam legalábbis biztos, Kyle-ról meg ne is beszéljünk. Az összes sofőrrel, aki megfordul a raktárban, összebarátkozol. Benji meg egyenesen istenít téged.

– Benji mindhármunkat istenít – vigyorgott Diego –, de van benne valami. Ezen még sosem gondolkodtam. Tudod, ki volt ilyen? Az apám.

Diego olyan szívszorító kedvességgel mondta ki az utolsó szót, hogy Eve önkéntelenül is végigsimított a fiú karján. Tudta ugyan, hogy Diego apja nem sokkal a legkisebb öccse születése után hunyt el, és azt is, hogy utána kezdődtek az anyagi problémáik, de ennél többet soha nem mondott el neki róla.

– Akkor nagyszerű ember lehetett.

– Aha – válaszolta nosztalgikus mosollyal az arcán. – Tudod, a mama mindig keménykezű nő volt, sose szállt le a hátunkról, igazi mexikói anyatigris... vagy mit mondanak erre. A papa viszont a szöges ellentéte, a mindenki ismerte. Akárhányszor a környékünkön sétáltunk, a nevén köszöntötték. Kölyök koromban mindig reméltem, hogy egyszer én is olyan leszek, mint ő.

– El sem tudom képzelni, mennyire hiányozhat – mondta, és újra végigsimított a fiú karján. – Sajnálom.

– Én is – felelte Diego keserűen. – Bár néha azt gondolom, jobb így. Tönkrement volna bele, hogy látja, hogy még húsz éves korom előtt börtönbe kötök ki, vagy hogy... Mindegy, nem akartam itt megint siránkozni.

– Ha nem akarsz, nem kell most erről beszélnünk – mondta némi hallgatás után Eve, mire a fiú egykedvűen bólintott.

Közben Csingiling megjelent a kerítésnél, és fáradtan elnyúlt a lábuk előtt a fűben, amiből arra következtetett, hogy a kutya indulásra kész.

Diego még akkor is hallgatott, amikor már a kutya újra a pórázon volt, és annyira el volt merülve a gondolataiban, hogy még a tíz lépés távolságot is elfelejtette tartani tőlük.

– Miért nem tanultál tovább, amikor befejezted a sulit? – kérdezte Eve séta közben.

– Mondtam már, nem vagyok elég okos hozzá. De ha az lettem volna, se tudtam volna. Mi felénk nem röpködnek az egyetemi tandíjak a levegőben.

– Oké, de mégis mi az, amit szívesen csinálnál?

– Mit tudom én! – vont vállat Diego. – A szerelőműhelyt szerettem, valami olyasmit el tudok képzelni.

– Azért ahhoz nem kell egyetemi diploma – biztatta Eve.

– Tudom, van is az Új Esélynek valami utógondozó programja, ahol ilyesmivel foglalkoznak. Segítenek bekerülni bizonyos szakmákba, ahol mindig kell szakember. Volt egy csomó kétkezi munka, szerelő is asszem', meg katonaság, meg ilyesmik.

– Érdekes! Miért nem próbálsz meg?

Diego nevetve legyintett, Eve pedig elégedett volt, hogy sikerült elterelnie a fiú gondolatait a családjáról.

– Azért ez nem ilyen egyszerű. Először is addig nem vehetnek utógondozásba, amíg nem zárult le a perem. Másrészt, ha meg is történik, akkor is kell valami pszichológiai zárójelentés, hogy reintegrációra alkalmas vagyok.

– És a pered után?

– Ez meg a másik! – kezdett ideges hadarásba a fiú. – Azt se tudom, mi van azzal a szarral, túl nagy a csend körülötte. Már hónapokkal ezelőtt számítottam rá, hogy kitűzik, de semmi. De most legalább van ez a meló, ez még nyár végéig biztos, aztán csak kitaláljuk mind a ketten, hogy hogyan tovább.

Eve meglepődött – még egy dolog, amit sosem kérdezett meg, hogy a fiúk meddig maradnak itt. Valahogy neki természetes volt, hogy a két fiúnak ez munkája, és eszébe sem jutott, hogy ahogy ő, ők is továbbállnak. Talán még az is átfutott az agyán, hogy még ha ő Kansas City-be költözik tanulás miatt, hétvégén, ha hazajár, akkor majd megejtenek egy közös kosárlabdázást a kollégium mellett.

– Miért pont ide jöttetek akkor? – kérdezte végül. – Kansas elég messze van Chicagótól, közelebb nem volt munka?

Diego a szájába harapott, és elgondolkodva nézte Eve-t, aki feltételezte, hogy azon tűnődik, mennyit osszon meg vele. Ezt a válasza is alátámasztotta.

– Ez hosszú sztori, nem akarlak vele untatni – felelte, majd más irányba terelte a beszélgetést. – És te? Mindig közgazdász akartál lenni? Fura álommeló.

– Hát, gyerekkoromban bűvár akartam lenni – vallotta be. Diego megrökönyödve nézett rá, mire magyarázatképp hozzátette: – Imádtam azokat a vízalatti természetfilmeket. De aztán amikor megtudtam, hogy a legtöbb bűvár nem azért kap fizetést, hogy szép szivárványhalakat nézegessen, hanem azért, hogy tetemeket keressen, erről lemondtam. Mindenesetre matekból mindig elég jó voltam, aztán meg apa is Kansasben tanult közgázt, majd Louie is, és amikor láttam, milyen büszke rá, hogy ugyanazon az egyetemen végzett, ahol ő is. Végül kis családi gyözködés után úgy döntöttem, én is oda jelentkezem.

– Értem.

A barátja hangjából kiszűrődő kétely azonban ennek az ellenkezőjét sugallta, ezért Eve védekezésbe kezdett.

– Mindegy, amúgy sem tudtam, mit akarok igazán. Jó lesz így, majd csak kitalálom, mire végzek, hogy mihez is kezdjek utána. Ti is ezt csináljátok, ahogy mondtad.

– Hát jó. – Továbbra sem úgy hangzott, mint akit meggyőztek. – Gondolom, akkor azért akkor szarban nincsenek a szüleid, ha ki tudják ezt fizetni.

Eve-t kezdte dühíteni Diego szkepticizmusa, lassan olyan volt, mintha Kyle-lal beszélgetne. Ezt ő is érezhette, mert nem firtatta tovább a témát. Csendben sétáltak Mr. és Mrs. Parker házához, és Eve is csak akkor szólalt meg újra, amikor Csingiling már az ajtón belül volt.

– Figyelj, a tandíjra félre van rakva a pénz egy külön számlára, már évek óta gyűjtenek rá. Anya azt mondta, az enyém, nem nyúlnak hozzá.

Diego felsóhajtott, majd nyugtatónak szánt mozdulattal vállon veregette.

– Nem akartalak felhúzni. Sajnálom! Ezek olyan dolgok, amiket én nem értek. Oké? Nekem egy egyetemi tandíj rohadt sok pénz ahhoz, hogy valaki kitalálja, mit akar. De tudom, hogy a ti köreitekben ez máshogy megy, itt ez egyetem elvárás, nem pedig kiváltság. Téged ismerve pedig azt gondolom, biztos keményen dolgoztál érte, hogy bejussál...

Eve megadóan bólintott, bár még mindig feldúlta egy kicsit a dolog, de megértette a fiú álláspontját. Sőt, valahol talán még igazat is adott neki.

– Aj, Diego! Nem könnyű veletek chicagói utcagyerekekkel az élet – mondta végül színpadiasan, hogy oldja a feszültséget. – Főleg akkor nem, amikor ilyen okosakat mondotok.

– Akkor nem haragszol? – kérdezte bizonytalanul.

– Ennél durvább igazságokat kell mondanod, ahhoz, hogy megharagudjak – mondta mosolyogva. – Azt hiszem, Kyle megedzett.

Diego megkönnyebbülten felnevetett, és Eve is örült, hogy sikerült megőrizni a békét legújabb barátjával. Aznap este azonban még sokáig nem jött álom a szemére, ahogy a fiú szavain rágódott.

49 nap, Kedd

Egy újabb fárasztó munkanap után Eve hulla fáradtan vetette magát az ágyára. Még fél órája volt, amíg Kyle felbukkan – a fiú a kimerítő nap ellenére is megígérte, hogy este nyolcra ott lesz nála. Az órára pillantott, elégedetten nyugtázta, hogy még van egy kis ideje, mielőtt Kyle leparkol a ház előtt. Már lefürdött, és Csingilinget is elvitte egy gyors sétára, így úgy döntött, ezt az időt egy rövid szunyókálásra használja ki. A tervét azonban Brady húzta keresztbe, aki pont akkor hívta, amikor az ébresztőjét akarta beállítani.

– Brady? – szólt bele bizonytalanul. Rég volt már, hogy a fiú csak úgy felhívta, főleg mióta Rayjel együtt voltak.

– Szia – hallatszott a barátja elnyűtt hangja a telefonban. – Csak érdeklődni akartam, hogy minden rendben van-e. Hívtak a lányok, de nem vetted fel, és aggódtunk. Aggódtam.

– Mondjuk. Nálatok?

– Nem, nem igazán – felelte egy sóhaj kíséretében. – Szerintem a hétvégére otthon leszünk.

– Mi? Hogyhogy? Azt hittem, még van egy hetetek.

– Lenne, de mindenkinek elege van. Charlotte és Ray nagyon összevesztek, engem is megpróbáltak belerángatni, de őszintén, azt sem tudom, miről van szó. Az elmúlt pár napban tiszta feszültek mind a ketten. Ray és Charlotte összevesztek? Ez nem volt rájuk jellemző. Voltak ugyan nézeteltéréseik, de sosem torkollott veszekedésbe.

– Nem hiszem, hogy olyan nagy a baj, ők sose veszekedtek eddig – felelte végül bizonytalanul. – Miért pont most?

– Tudod, ezen én is sokat gondolkodtam – válaszolta Brady töprengve –, és arra jutottam, hogy azért, mert nem vagy itt.

– Már ne is haragudj, Brady, de ez elég hülyeségnek hangzik. Miért veszekednének rajtam? Egyébként is, mi ez az ujjal mutogatás?

– Úgy értem, hogy azért, mert nem vagy itt, hogy pártatlan moderátorként kezeld a helyzetet – mondta a fiú türelmetlenül.

Eve akaratlanul is elmosolyodott. Tudta, Brady szeret terápiais kifejezéseket puffogatni, amik az évek alatt ragadtak rá az apjától.

– Úgy érted, mint egy békebíró?

– Inkább, mint egy villámhárító – bólintott Brady. – Aki lecsillapítja a dolgokat, mielőtt bárki vérig sértene bárkit. Amíg itt voltál, valahogy sosem jutottak el ideig. Most meg... mintha senki nem tudná, hol a határ. Tiszta feszült volt az elmúlt pár nap, komolyan. Charlotte teljesen maga alatt van valami miatt, Ray pedig egészen tegnapig próbált úgy tenni, mintha minden rendben lenne, de amikor elmentek együtt úszni,

gyakorlatilag üvöltözve jöttek haza. Aztán meg tőlem várták, hogy megoldjam a dolgot, miközben azt sem tudtam, min vesztek össze. Gondolom, hármótok között jól működik ez a dinamika, de most, hogy te nem vagy itt, engem próbáltak a helyedre állítani. De nekem ehhez nincs türelmem, én csak jól akarom magam érezni. Most is azt mondtam nekik, hogy elmegyek futni, hogy egy kicsit kiszabaduljak abból a hülye apartmanból...

Brady idegesen hadart, Eve-nek pedig eltartott egy ideig, míg feldolgozta az információkat. Abban, amit a fiú mondott a hármójuk dinamikájáról, volt valami, de eddig sosem tudatosult benne, hogy ő lenne a biztos középpont kettejük között.

– Tényleg sajnálom – mondta végül tanácstalanul –, de nem nagyon tudok erre mit mondani. Tanácsot szeretnél kérni, vagy csak ventilálni akartál?

– Inkább az utóbbi – hangzott a bizonytalan válasz. – Amúgy sem hiszem, hogy megúszod, hogy kimaradj belőle, ha hazajöttünk. A te neved is elhangzott párszor a vita közben.

– Mi? Miért?

– Mit tudom én, Eve! Összevissza beszélnek.

Ettől Eve is ideges lett. Semmi kedve nem volt belekeveredni a barátnői vitájába. Voltak ennél fontosabb dolgok is, amin épp eleget agyalt – például Diego előző napi megjegyzései az egyetemről, vagy ez az egész házneladási ügy.

– Remek – felelte végül ingerülten. – Ez az utolsó dolog, amire most szükségem van.

– Akkor még egyszer megkérdezem, hogy minden rendben van-e veled. Eléggé aggasztónak tűnik, amit csinálsz. Napokra eltűnsz, aztán meg amikor végre felveszed a telefont, akkor is csak vetítesz. Ne mondd nekem, hogy nem hallgatsz el valamit előlünk!

– Te beszélsz? – háborodott fel Eve. – Aki hónapokig titokban kavart az egyik legjobb barátnőmmel.

– Azt hittem, ezen már átrágtuk magunkat – Brady hangja türelmetlenül csengett. – Féltünk, hogy mit fogsz szólni, ráadásul pont akkor szakítottatok Adammal. Nem akartunk felkavarni, főleg addig nem, amíg nem voltunk biztosak a dologban. Megvoltak az okaink.

– Jó, ez esetben nekem is megvannak az okaim.

Brady felsóhajtott, és Eve bár nem látta, tudta, hogy ilyenkor idegesen a fejét vakarja.

– Nézd, veszekedni tényleg a legutolsó dolog, amit szeretnék. Tök jó lenne, ha egyszer majd le tudnánk ülni normálisan beszélgetni, és ha újra meg tudnál bízni bennem annyira, hogy elmondod, mi van benned. Én nyitott vagyok rá, amikor te készen állsz.

– Rendben – enyhült meg Eve. – Azt hiszem, ránk férne egy beszélgetés, ha visszajöttetek. Aztán az is lehet, kihúzzátok még a maradék egy hetet.

– Ezt erősen kétlem, még ha meg is békélnek, nekem ennyi ebből a nyaralásból elég volt.

– Szerinted segítene, ha felhívnám őket? – kérdezte végül bizonytalanul.

– Átmenetileg talán, de felesleges lenne belekeverned magad, ezt én majd rendezem, illetve hagyom, hogy ők lerendezzék egymás közt. Péntekre meg már otthon vagyunk, ha addigra megbékélnek, akkor a hétvégén tarthatnánk egy társasozós délutánt mindannyian. Mint a régi szép időkben.

– Ez jól hangzik – hozzá akarta még tenni valami bátorítót, hogy kitartásra biztassa a fiút, de erre már nem volt alkalm, mert Kyle üzenete, hogy a ház előtt áll, félbeszakította. – Brady, próbáld meg túlélni ezt a pár napot! Nekem most mennem kell.

– Akkor a hétvégén – mondta a fiú köszönés helyett, majd a vonal megszakadt.

A telefonbeszélgetéstől még mindig kicsit feldúltan, elmotyogott egy köszönést Kyle-nak, majd bepattant a kocsijába. Kyle csendben követte, majd az anyósülésről méregette egy darabig.

– Ideges vagy – jelentette ki tárgyilagosan. – Biztos akarsz vezetni?

– Persze – mondta Eve türelmetlenül, majd válasza sem várva beindította a kocsit, és mivel a fiú nem ellenkezett, gázt adott.

Úgy érezte, zaklatottsága ellenére egészen jól ment a vezetés. Kyle nem szólt bele, hogyan vezet, sőt, talán még egy-egy elismerő pillantást is bezsebelt, amikor sikerült egy piros lámpánál kényelmesen lefékeznie, majd újra elindulnia anélkül, hogy lefulladt volna. A baj akkor történt, amikor felhajtottak az autópályára. Elméletben ugyan tudta, milyen a vezetési etikett a pályán, de a gyakorlatban ezt még nem nagyon próbálta ki.

Alig öt perce hajtottak a sztrádán, amikor Eve megpróbált a külső sávból a belsőbe sorolni, hogy megelőzzön egy kamiont. Azt azonban nem vette észre, hogy egy másik teherautó épp őt előzi – egészen addig, amíg meg nem látta a vakító fényszórókat, és meg nem hallotta a hangos dudaszót. Csak Kyle lélekjelenlétének köszönhatték, hogy az autó nem tört ripityára, és nem maradtak ott mind a ketten. A fiú ugyanis még épp időben elrántotta a kormányt, így az utolsó pillanatban sikerült visszatérniük a másik sávba.

– Húzódj le! – utasította a fiú.

– Mi? – kérdezte Eve remegő hangon.

– Húzódj felre a leállósávba – ismételte meg Kyle, erőltetett nyugalommal a hangjában. Kezét továbbra is a kormányon tartotta – ami jól jött, mert Eve egész testében remegett, és képtelen lett volna egyenesen tartani az autót.

Eve reszkető kézzel irányította az autót jobbra, és óvatosan kormányzott a leállósáv felé, miközben a szíve még mindig hevesen vert. Egy darabig egyikük sem szólt, Eve próbált úrrá lenni a testén, amely még mindig remegett, és hallotta, hogy Kyle is hangosan fújtat. Aztán a szeme sarkából látta, ahogy a fiú a kezébe temeti az arcát.

– Ez meg mi az isten volt? – kérdezte végül, amikor újra Eve-re nézett.

– Én... őszintén nem tudom – hebegte. – Nem láttam a kamiont.

– Nem indexeltél – jegyezte meg Kyle, továbbra is erőltetett nyugalommal. Eve valamiért azt várta, hogy ordítani fog vele, vagy legalább jól leteremti, de helyett a fiú csak fájdalmas arccal nézte őt. –

Hazavigyelek inkább?

– Aha – cincogta vékony hangon.

Kyle utasítására Eve a vezetőüléstről átmászott az anyósülésre anélkül, hogy kiszállt volna, miközben a fiú megkerülte az autót, és beült a volán mögé.

Az alatt a tizenöt perc alatt, amíg hazaértek, Eve-nek minden erejére szüksége volt, hogy visszatartsa a csalódottságából fakadó könnyeit. Csak miután sikerült úrrá lennie rajtuk, volt ideje elgondolkodni a hibákon, amiket elkövetett, és azok okain. Már eleve feldúltan szállt be a kocsiba a Bradyvel való beszélgetés után, arról nem is beszélve, hogy bár Kyle meglepően higgadt oktatónak bizonyult, Eve-ben mégis ott motoszkált a vizsgadrukk. Lehet, hogy ha a fiú nem ül mellette, magabiztosabban vezet. Hiszen elméletben mindent tudott az autópályás közlekedésről.

Ezt a gondolatát végül csak akkor osztotta meg, amikor már leparkoltak a házuk előtt.

– Gondolkodtam – jelentette ki óvatosan. – Az lehetett az egyik baj, hogy mielőtt jöttél, a barátaim egy kicsit felhúztak. A másik meg az, hogy izgulok, ha valaki mellettem ül. Lehet, hogy ha egyedül próbálnám meg, jobban menne. Amúgy is, ez volt az első alkalom, hogy autópályán vezettem.

Kyle, aki eddig a szélvédőn bámult kifelé, most lassan felé fordította a fejét. Az arcán döbbenet ült, amit enyhe iszonyat színezt.

– Te még soha nem vezettél a pályán?! – kérdezte, és mostanra nyoma sem volt a korábbi nyugalmanak.

– Hát, még nem – vallotta be Eve.

– És arra nem gondoltál, hogy ezt esetleg megoszsd velem, mielőtt kockára tesszük mindkettőnk életét? – sziszegte idegesen.

– Nem, mert nem számítottam rá, hogy ennyire más, mint ahogy a tankönyvekben le van írva – vont vállat bátortalanul. – De komolyan azt gondolom, hogy egyedül jobban menne.

Kyle most az egész testével felé fordult, megragadta a vállát, és közelebb húzta magához, hogy a szemébe nézhessen.

– Könyörgök, eszedbe ne jusson egyedül felmenni még egy jó ideig – mondta a lehető legnagyobb komolysággal.

– De...

– Nem! – vágott a szavába türelmetlenül. – Ígérd meg, Eve! Az utolsó dolog, amin aggódni akarok, az az, hogy kinyírod magad.

– Oké – bólintott megadóan.

Kyle elengedte, majd miközben kiszállt a kocsiból, még hátraszólt:

– Mára ennyi halálközeli trauma elég volt.

– Hát jó – motyogta Eve megadóan, inkább csak magának, aztán követte a fiút, hogy az autó mellett állva visszavegye tőle a kocikulcsait, amit Kyle még mindig szorongatott.

– Sajnálom, Kyle – nyögte ki végül kétségbeesett őszinteséggel. Végre kezdett pozitívabb irányba fordulni a kapcsolatuk, de a fiúra nézve, akiben láthatóan még mindig ott fortyogott a visszafojtott düh, attól félt, most tettek egy lépést hátra. Végül ideges hadarásba kezdett:

– Igazad van, szólhattam volna. Nem is tudom, miért nem gondoltam rá, azt hittem, mert vasárnap olyan jól ment, ma sem lesz baj. Tiszta hülye vagyok, hogy nem szóltam. Tökéletesen megértem, ha ezek után soha többet nem akarsz beülni mellém...

– Jaj, fogd már be!

Kyle idegesen felsóhajtott, majd közelebb lépett, az arcába nézett – aztán megcsókolta. Eve ösztönösen a fiú nyaka köré fonta a karjait, Kyle pedig testével a kocsinak döntötte őt, tenyerével pedig a feje mellett támaszkodott meg. Eve érezte az esti hűvös szellőt, ahogy a hajába kap, a közelgő eső illatát, és a fiú megfeszült testét, miközben az övé lassan ellazult.

– Holnap találkozunk – mondta végül Kyle, miután a fájdalmasan rövidnek érződő csók után elengedte. – Estére pedig szedd össze magad, mert ilyen állapotban, mint ma, nem engedlek vezetni.

Ezután Kyle beült a kocsijába, és elhajtott. Eve pedig egy keserű mosollyal az arcán bement a házba. Ráfért már egy jó adag alvás.

48 nap, Szerda

Odakint egész éjjel zuhogott az eső, és reggelre sem állt el. A raktár falán monoton kopogtak a vízcseppek, a levegő nehéz és párás volt, mintha az időjárás is ráérezett volna arra a baljós hangulatra, ami aznap körüllegte a napot.

– Hallom, megtúráztattad Kyle idegeit tegnap – szegezte neki Diego az ebédszünetben. Eve biztos volt benne, hogy a fiú egész délelőtt erre a pillanatra várt, csak a három szállítmány mellett nem volt ideje ugratni őt.

Gyilkos pillantást vetett Kyle-ra, aki erre csak széttárta a karjait, majd Diego felé fordult.

– Volt egy kisebb incidens – vallotta be Eve, mire Kyle szarkasztikusan felmordult.

– Jó, volt egy nagyobb incidens. De hé, ez volt az első alkalom, hogy autópályán vezettem.

Nem volt kedve erről beszélni, hiszen egész éjjel azt álmodta, hogy kamionok üldözik az autópályán, ő ül a volánnál, de mellette Benji rángatja a kormányt, és hangosakat kurjongat, valahányszor rádudálnak. Ez is arra utalt, hogy még nem sikerült teljesen feldolgoznia az előző este eseményeit.

– Jó, jó – türelmetlenkedett Diego –, de ugye nem az én Dodge-omat használjátok?

Már épp válaszolni akart, amikor kopogás zavarta meg őket a raktár tárolóhelyiségének falán, ahol – mint mindig – most is az ebédszünetüket töltötték.

Mindhárman felkapták a fejüket, itt még sosem kereste őket senki.

– Igen? – kérdezte végül bizonytalanul Eve.

Az ajtónyílásban Gaby lépett be, nyomában egy harmincas éveiben járó, barna hajú, szemüveges nővel.

Gaby rosszállóan végignézett a helyiségen, elidőzve a régi rádión – amit még Eve hozott be pár hete –, és az üres ládákra dobott párnákon.

- Sziasztok – köszönt végül a barna hajú nő gondterhelt arccal.
 - Anne? – hangzott Kyle meglepett hangja.
 - Te meg mit keresel itt? – tette hozzá Diego.
 - Téged – felelte a nő. – Hetek óta próbállak elérni, de a telefonod ki van kapcsolva.
 - Megváltoztattam a számomat, de elküldtem az egyik ügyintézőnek az újat – válaszolta töprengve Diego. – Nem kaptad meg?
 - Elkeveredhetett valahol, ennek majd utánanézek – sóhajtotta idegesen. – Viszont most sürgősen beszélünk kell.
- Diego csak bólintott, és küldött egy kétségbeesett pillantást Kyle és Eve felé, majd felállt, és a nő nyomában eltűnt a szobából.
- Eve értetlenkedve Kyle-ra nézett, aki viszont még mindig meredten bámult utánuk.
- Ki az az Anne?
 - Szociális munkás – válaszolta, majd egy kis szünet után hozzátette: – Az Új Esélynél.
 - Jó, de mégis mit keres itt? Remélem, Diego nincs bajban.
 - Hát, azt én is – motyogta Kyle.

Eve a kérdésére csak negyvenöt perccel később kapott választ, amikor ő és Kyle már újra munkába álltak.

Ekkor ugyanis Anne – immár Gaby nélkül – a halálsápadt Diego nyomában visszatért a raktárba.

Eve, aki éppen egy kisebb dobozt tolt a helyére, azonnal abbahagyta a munkát, és eléljük sietett.

- Jó napot, Anne, Eve vagyok – pótolta be sietve az elmaradt bemutatkozást, majd Diegohoz fordult: – Minden rendben?

- Kitűzték a tárgyalásomat – mondta a fiú gépiesen, a távolba meredve. – Jövő csütörtökre.

Eve úgy érezte, mintha egy vödör jeges vízzel öntötték volna nyakon. A „Komód” feliratú doboz puffanása, ahogy Kyle kezéből a földre esett, valahonnan nagyon távolról jutott el hozzá.